γευτικωτέρων περιπάτων ὅσους ποτὲ ἔκαμα. Φαντάσθητι—(πάλιν *φαντάσθητι*) τὸ ἀντικρὺ τοῦ Πόρου βουνὸν, ἀλλ' ὅλως ἀπότομον, ὡς νὰ τὸ ἔσπρωξε Τιτάν τις διὰ τοῦ ὤμου του, ὅπως τὸ στήσῃ ὀρθότερον καὶ πλέον κάθετον ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Φαντάσθητι δὲ τὸ βουνὸν, ἢ μᾶλλον τὸν κρημνὸν τοῦτον, ἐπὶ πέντε ἢ ἓξ μίλια μέχρι τοῦ Glenthorne ἐκτεινόμενον, καὶ ἀντὶ ἐλαιώνων καὶ λεμονώνων κάλυψέ τον ποῦ μὲν μὲ δάση ἀγρίων δένδρων, ποῦ δὲ μὲ χλόην, ἐφ' ἧς βόσκουσι πρόβατα, καὶ μὲ πτέριν τὴν ὁποίαν διασχίζει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατάτρομός τις λαγωός. Φαντάσθητι καὶ τὰς διαφόρους ἐσοχὰς καὶ ἐξοχὰς τοῦ βουνοῦ τούτου, καὶ τοὺς φάραγγάς του, ἕκαστον μὲ τὸν καταρράκτην του, καὶ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, ἄνευ αἰγιαλοῦ τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν βλέπεις ὑποκάτω σου κατακάθετον σχεδὸν, ἀπὸ ὕψους 4000 περίπου ποδῶν· καθότι εἰς τοσοῦτον ὕψος εἶναι χαραγμένη ἡ ἀτραπὸς, εἰς τὰ ἀπόκρημνα πλευρὰ τοῦ βουνοῦ. Φαντάσθητι δὲ καὶ τὴν ἀτμοσφαῖραν διαυγῆ καὶ ὡραίαν, ὡς ἦτο σήμερον, καὶ τὴν θάλασσαν γαληνιαίαν καὶ κυανῆν, καὶ ἐρημίαν ἄκραν καθ' ὅλον τὸ διάστημα, καὶ ὕστερον ἀπὸ ταῦτα πάντα εἰπέ μοι ἂν δὲν ἔχω δίκαιον νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἡμέραν μου. Ἀλλ' ἐπίτρεψον μοι νὰ μὴ τὴν μακρύνω περισσότερον καὶ νὰ σοὶ εὐχηθῶ τὴν καλὴν νύκτα.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΘΕΙΡΣΙΟΥ

ἐπιγράμματα ἑλληνικὰ τρία.

Κύριοι Συντάκται τῆς Πανδώρας.

Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς ἐτελέσθη ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἡ ἐνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἀγωνιστοῦ Ὀδυσσέως Ἀνδρούτσου, ἔλαβα ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅτι ἐν τῷ ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας κοιμητηρίῳ κεῖται πρὸ ἐτῶν τεθαμμένος ὁ μόνος υἱὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, καὶ ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ ἀξιολόγου μαρμαρίνου τάφου του ἐπίγραμμα, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ τοῖς Ἕλλησι γνωστοτάτου Θειρσίου, τοῦ καὶ ἐμοῦ διδασκάλου, διατηρῶ ἀντιγεγραμμένον ἐν τοῖς δελταρίοις μου, ὁμοῦ μετ' ἄλλων δύω ὁμοίων, συνθεμάτων τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς, ἐγγεγλυμμένων ἐπὶ τάφων δύω ἄλλων Ἑλλήνων, κηδευθέντων πάνυ ἀγαπητικῶς ὑπὸ τῶν ἀλλογενῶν. Τὰ τρία ταῦτα ἐπιγράμματα ἔκρινα ὄχι ἄτοπον νὰ σᾶς τὰ στείλω πρὸς δημοσίευσιν. Ἔχουσι δὲ ὡς ἑξῆς.

Α΄.

Ἐνθάδε κεῖται Δεωνίδας, ἔκγονος Ἀνδρούτσου, υἱὸς Ὀδυσσέως, πρὸ τῆς ἥβης ἀποθανὼν ἐν Μονάχῳ τῇ ΠΙΙ Δεκεμβρίου Χ|Η|ΗΗΗΔΔΔΠΙ. Τὸν τάφον αὐτοῦ ἀνέστησε παλαιός τις φιλέλλην Λοδοῖκος ὁ τῆς Βαυαρίας βασιλεύς.

Εἰμὶ θάλος πολυπενθὲς ὑπ' ἀνδρῶν βλαστὲν ἀρίστων,
Οἵτινες ἀντ' ἀρετῆς ἔργ' ὀδυνηρὰ πάθον·
Τὸν γὰρ πάππον ἑλὼν νηλεῶς ἐφόνευσ' ὁ τύραννος,
Οὐ βίᾳ, ἀλλὰ δόλῳ, φάρμακα λυγρὰ διδούς·
Τὸν δ' αὖ γεννητῆρα, τὸν ἐν πολέμοις ἀδάμαστον
Ἐχθροδαποὶ πύργου κρήμνισαν ἐκ μεγάλου·
Μήτηρ δ' ἡ Παρνασσοῦ ἐνὶ σπήεσι μ' ἔτικτεν,
Ἐνθάδε δωδεκάτῃ κλαῦσεν ἀποφθίμενον.

Β΄.

Ἐνθάδε κεῖται Ἠλίας Μαυρομιχάλης ὁ Σπαρτιάτης, ἱππότης τῆς Βασιλικῆς τάξεως τοῦ Σωτῆρος, ταγματάρχης καὶ ὑπασπιστὴς τῆς Α. Μ. Ὄθωνος, βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, βιώσας ἔτη ΔΔΔΠΙ, τελευτήσας ὑπὸ χολέρας ἐν Μονάχῳ τῆς Βαυαρίας τῇ ΠΙΙ Νοεμβρίου, ἔτει Χ|Η|ΗΗΗΔΔΔΠΙ. Τὸ μνῆμα ἀνέστησεν Λοδοῖκος ὁ τῆς Βαυαρίας βασιλεύς.

Οὖρεα τὰ Σπάρτας προλιπὼν τριφιλάτου ἄνακτος
Ψυχὰν πιστὰ φρονέων καὶ κλέος εἰρυσάμην,
Ἀνδρῶν ἡρώων κρατερὸν γένος ὧν θάμ' ἐν ὅπλοις
Ἀρχὸς ἔβαν πολέμων ἔργ' ἀίδηλα δαείς·
Ἀλλ' οὔ μ' ἐξεσάωσε μένος καὶ ἀθέσφατος ἀλκὰ
Τῆλε πάτρας νούσῳ λυγρῇ ἀπολλύμενον.
Ὦ πατρὶς, ὦ βασιλεῦ, ὦ ἀνήλικα τέκνα καὶ οἶκος
Χαίρετ'· οὐδύρεσθαι δ' οὐ πάτριον γενεᾷ.

Γ΄.

Τὸ δ' ἀκόλουθον εἶν' ἐπιγεγραμμένον εἰς τὸ παρὰ τὴν λίμνην Τέγερνσέε (14 ὥρας πρὸς νότον τοῦ Μονάχου) ἀναστηθὲν μνῆμα ἑνὸς Ἕλληνος μαθητοῦ ὑπὸ τῆς μακαρίτιδος βασιλίσσης τῆς Βαυαρίας Καρολίνας ἐν ἔτει 1836.

Λαμπάδα τὴν Φαέθοντος ἐν Ἀιδίδι πρῶτον ἰδόντα
Γαίῃ κὰν κλεινῇ Βαυαρίῃ πύμασον
Ἐσθλὸν Ἀριστοφάνην ἐπίκλησιν Χωματιανὸν
Μνήστορα Μουσάων σῆμα κέκευθε τόδε.
Τῆς ἥβης Ἀίδης οὐ φείσατο φροῦδα βέβηκε
Πάντα λόγοι, μελέται, ἐλπίδες εὐπτέρυγοι.
Ἀ πολιὰ μήτηρ δαρπενθὴς! ἦ μάλα λυγρὴν
Ὕιος ἀποιχομένου πεύσεαι ἀγγελίην.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Φεβρουαρίου 1865.

Σ. Λ. Κ.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΜΙΛΟΥΛΗΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ.

Τοῦ ἐν ἑλληνισταῖς ἅμα τε καὶ φιλέλλησιν ἐπιφανεστάτου σοφοῦ Εἰρηναίου Θηρσίου ἀπόκειται ἐν τῇ *Δημοσίᾳ βιβλιοθήκῃ* βιβλιδάριόν τι σχήματος